

HOOFDSTUK 1

Vaals, 31 december 1811

Helene Kopstadt en dokter Dörschel stonden naast elkaar in een hoekje van de balzaal van *Kasteel Bloemendal* naar buiten te kijken. Caspar Dörschel schudde zijn hoofd terwijl hij naar het walsende paar op het balkon keek. Het was duidelijk dat Arnold Kopstadt en Juliane von Clermont elkaar hadden gevonden, anders zouden ze niet tijdens een winterbal samen op het balkonterras dansen, veel te koud. Op dat moment ging het paartje over tot een omhelzing met een langdurige kus. Hij onderdrukte een zucht. Zijn kleine Julie had haar hart aan een andere man gegeven. Hij had zich voorgenomen om omwille van zijn dokterswerk niet te trouwen. Maar voor Julie had hij een speciaal plekje in zijn hart, al was het wellicht meer vaderlijke affectie dan iets anders. Lene naast hem was natuurlijk ook teleurgesteld, dat meisje had geen geluk in de liefde. ‘Waarschijnlijk passen ze beter bij elkaar dan wij, Lene,’ zei hij om haar en zichzelf te troosten.

‘Dan wij?’ herhaalde Lene Kopstadt naast hem verbaasd. ‘Maar u en ik zijn toch nooit...’

Hij keek opzij in haar grote blauwe ogen. ‘O, neem me niet kwalijk. Ik bedoelde dat Juliane en Arnold beter bij elkaar passen dan ik bij Juliane en jij bij Arnold. En omgekeerd.’

De jonge vrouw zuchtte, intussen haar blik opnieuw op het paar op het terras vestigend. ‘Ik heb niet echt de kans gekregen om dat uit te vinden; het is zo snel gegaan. Mijn moeder zal wel weer zeggen dat ik me te achteraf gehouden heb, me te weinig heb laten zien. Terwijl ik toch echt heb geprobeerd om...’ Ze stakte.

Bedachtzaam over zijn baard strijkend keek Caspar Dörschel naar de jonge vrouw naast hem. Hij kende Lene al jaren en waardeerde en respecteerde haar zeer, ook vanwege haar inzet voor de armen en zieken. Alleen pakte dat arme meisje het zo faliekant verkeerd aan in het opwekken van de interesse van mannen. Ze had ook minder mee dan haar nichtjes. Haar gezichtje was lief, maar wat ouwelijk en ze kwam soms naïef over. Haar kwaliteiten lagen echter op een ander vlak; zorgzaamheid en hulpvaardigheid. Daarbij had ze een paar ontwapenende diepblouwe ogen, en een – in zijn ogen – prachtig geronde boezem. Gelukkig had haar familie hem niet als huisarts in dienst, waardoor hij zich vrij voelde om haar met mannelijke waardering te bekijken. Hij zag dat Lene moeite had om haar tranen te bedwingen en legde lichtjes zijn hand op haar arm. ‘Weet je, Lene, je hebt geen vader meer om je raad te geven en je moeder bedoelt het goed, maar de meeste mannen houden niet van vrouwen die zichzelf te veel presenteren ...